

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Opera Mystica V. Ac Mystici Doctoris F. Ioannis A Crvce
Primi Religiosi Discalceati Ordinis B. V. M. De Monte
Carmelo Et Seraphicæ Virginis Theresiæ fidelissimi
coadiutoris**

Juan <de la Cruz>

Coloniæ Agrippinæ, 1639

Versvs II. In sinu euigilas meo.

urn:nbn:de:hbz:466:1-37873

in motu isto; esse illam, quæ mouetur & exergiscitur, & propterea propriè illi imponere nomen exergificationis, Deus tamen semper eo manet modo, quo illum vidit anima; mouendo scilicet gubernando, & essentiam, virtutem, pulchritudines, & dona cunctis tribuendo creaturis, & omnes illas in se virtualiter, præsentialiter, & eminentissimè continendo; videtque anima, quid Deus in se sit, quid verò in creaturis; veluti ille cui palatium aliquod aperitur, vnico actu eminentiam personæ intras manentis, & simul quidquid operatur, videt. Vnde (quantum ego capio) modus quo exergificationis ista, seu intuitus animæ fit, est: quod aufert illi Deus, aliqua ex multis velaminibus & cortinis, quas ipsa ante se habet, vt cernere possit, quidnam ille sit: tunc vero translucet, & à longè discernitur (quamuis aliquantum obscure, nō enim vniuersa sublata sunt velamina, siquidem velamē fidei remanet) facies illa diuina plena gratiarū: qui cum vniuersa virtute sua moueat, simul cum eo, quidquid operatur apparet. Et hæc est euigilatio & excitatio animæ: quamuis etiā reuera, cum vniuersum hominis bonum à Deo oriatur, & homo nihil ex se boni possit: in veritate dicatur, excitationem exergificationemque nostram, exergificationem Dei esse; & subleuationem nostram, subleuationem esse Dei. Et ita quando Dauid dixit. *Exurge, quare obdormis Domine*, perinde est, ac si dixisset: Eleua nos, & excita nos: corruimus enim & obdormiuimus. Vnde quia anima sopore, ex quo nunquam ipsa ex se euigilare potuisset erat consopita: solusque Deus est qui oculos ipsius potuit aperire, hancque facere exergificationem propriissimè vocat illam Dei exergificationem dicens:

in sinu euigilas meo.

VERSVS II.

In sinu euigilas meo.

EXcita nos tu Domine mi & illumina, vt bona, quæ nobis semper proponis cognoscamus & amemus, tunc enim cognoscemus, quod te ad faciendā nobis beneficia moueris, & nostri fueris recordatus.

Est profusus inuisibile id, quod anima in ista excitatione, de excellentia Dei in intimis suis, quæ sunt sinus ipsius, de quibus hic loquitur cognoscit, & sentit, nam immensa quædam potentia, voce multitudinis excellentiarum, milliū millium virtutum, resonat in anima, in quibus subsistendo, seseque detinendo, remanet ipsa terribilis solideque tanquam castrorum acies ordinata; dulcorata etiam & gratiosa in eo, qui vniuersas creaturarum suauitates & gratiositates in se complectitur.

Verum dubium hoc loco emergit: quæ ratione possit anima carnē mortali circumseptam fortem sustinere communicationem; cum reuera non reperitur in ea subiectum & virtus, ad tanta sine deflectione sufferenda? Ex solo enim Regis Assueri in throno suo sedentis, regis induti vestibus, & auro gemmisque preciosis splendens aspectu, tantum timoris Esther Regina adeo illum vultu terribilem videntis, concepit, vt deliquium fuerit passa, sicut ipsa fatetur tibi, dicens: *Vidisti Domine quasi Angelam Dei, & faciem tuam plenam gratiarum, & conturbatum est cor meum, pro timore glorie tue*: nam gloria, quando eum non glorificat, opprimit intuentem.

Quāto magis ergo deberet deficere hic anima; quandoquidem ille quem cognoscit

*Qua ratione
anima mortali
inclusa
corporeā
fortem possit
sustinere
communicationē.*

Esth. 5. 16

11215
11216

11217
11218
11219
11220

noscit & videt, non est Angelus sed ipsemet Deus & Dominus Angelorum, faciem suam ostendens gratijs creaturarum omnium plenam, terribilis potentie & gloriæ ac vocis multitudinis excellentiarum. De qua voce ait Iob: *Cum vix parvum*

Iob 16. 14. *stillam sermonis eius audierimus, quis poterit tonitruum magnitudinis illius intueri: si vix exiguum ipsius sibilum sustinere valeamus, qua ratione tonitruum eius magnitudinem sufferre poterimus?* Et alio loco dicit. Iob 23. 6. *Dua sunt cause ob quas potest anima tui fortes Dei communi- cationes sustinere. Prima.*

Prima est; quia cum iam anima in perfectionis statu maneat (sicuti hic manet) in quo pars inferior repurgatissima est, maximeque spiritui conformis, non sentit detrimentum ac dolorem, quem spiritus non repurgatus, & ad diuina recipienda indispositus in spiritualibus communicationibus pati solet.

Secunda.

Secunda magisque præcipua huius rei causa est illa, quæ primo Cantus huius versu assignatur: nimirum, quia Deus mansuetum se ei & amabilem ostendit. Sicut enim ipse magnitudinem istam ac gloriam ostendit animæ, ad illam delectandam & sublimandam, ita recreat roboratque illam, naturam ipsius protegendo, dum spiritui magnitudinem suam benignè & cum amore manifestat. Quod optime potest facere ille, qui dextera sua protexit Moysen, ut videret gloriam suam.

Atque ita tantam in eo mansuetudinem ac amorem experitur anima: quantum potentiam, dominium, & magnitudinem; in Deo enim omnia ista vnum idemque sunt. Cum quibus fortis est delectatio & protectio in mansuetudine & a-

more, fortis ad fortem delectationem sustinendam. Vnde fortis potius & potens remanet anima, quam languida & delectationem patiens.

Nam si Regina Esther deliquitum passa est, id fuit, quia in principio Rex se illi minimè fauentem ostendit; sed (sicut ibi dicitur) ardentibus & accensis oculis peccatoris sui furorem illi indicavit. Verum confestim ac benignè illam intuitus est, sceptrumque suum eo illam tangens extendit, & eam amplexus est; ad se redijt præsertim postquam illi dixisset, ego sum frater tuus, noli metuere. Ad eundem modum, cum se hic Rex cælestis, ab ipso principio, cum anima tanquam sponsus & frater gerat non timet ipsa.

Nam ostendendo illi in mansuetudine, & non in furore fortitudinem potentie suæ, & amorem bonitatis suæ, peccatoris simul sui fortitudinem & amorem communicat ei è throno etiam suo tanquam ex thalamo suo, in quo latebat ad eam profiliendo, eique se inclinando, scepro Maiestatem suam tangit illam, & velut frater complectitur. Ibi ergo vestimenta regalia, ipsorumque fragrantia, quæ sunt admirabiles Dei virtutes, ibi splendor autem, quod est caritas, ibi lapidum pretiosorum, notitiarum videlicet supernaturalium fulgor, ibi tandem facies verbi gratiarum plena, transuerberant & vestiunt Regnam animam, ita ut ipsa in virtutes istas cælestis Regis transformata videat se creatam Reginam, & quod possit cum veritate de illa dici illud, quod dicit David. *Astitit Regina à dextris tuis in vestitu deaurato, circumdata varietate.* Et quia omnia ista in profundo animæ celebrantur, subnectit illa continuo. *In quo secretè solus morari.*

VER.